

Uniunea Europeană, nu demult având pretenții de model de dezvoltare durabilă și economie sănătoasă, performanță administrativă și excelență de toate felurile... este acum hulită din variate direcții iar încrederea în capacitatea europeană de a rezolva problemele măcar în Europa... este evident diminuată.

Ca orice entitate aflată în criză, ca o ființă în hipotermie, Europa economico-politică are grijă ca resursele să fie orientate în zonele ei vitale, adică în acele arii de putere economico-politică care au capacitatea de a lua decizii în numele tuturor dar de facto mai ales în propriul lor interes. În acest fel, zonele periferice, marginale, sunt lăsate să se descurce dacă pot, așa cum pot ele... și li se pretinde chiar să ajute la stabilizarea zonei centrale-europene. Sacrificiile îndurate de oamenii de pe la periferie (geografică/ politică/ socială) nu mai trebuie creionate. Statele care se zbăteau pentru a ajunge membre ale Uniunii au neplăcuta surpriză de a conștientiza poziția lor periferică și situația oarecum incredibilă că și de la ele se așteaptă ajutorarea zonei bogate.... în loc ca ele să fie ajutate să se integreze în UE, adică să devină parte a unei comunități în care nu doar obligațiile și prețurile sunt similare dar și veniturile, nivelul de viață și până la urmă nivelul de securitate a vieții umane.

Contextul actual este favorabil pentru ca oamenii să conștientizeze faptul că acele construcții politice care păreau stabile și părea că au o foarte serioasă capacitate administrativă, financiară, politică, economică... de fapt sunt mult mai vulnerabile și mai incapabile, îndatorate și îmbâcsite, mult mai jalnice decât se presupunea în mod general. Rezultă de aici și ideea că nu te poți aștepta ca acele entități confuze și volatile, aflate la mare distanță, să se implice în orice fel în rezolvarea problemelor comunităților concret existente din care noi facem parte... La modul evident, ele vor fi interesate să își securizeze propriile interese, propriile afaceri și propria lor funcționalitate, indiferent de "pierderile colaterale", repercusiunile unor astfel de decizii.

Totuși, o astfel de criză produce și oportunitatea de a schimba patternuri nefuncționale... forțază schimbarea... la cei care doresc să supraviețuiască. Poate suna destul de ciudat că în perioada actuală de economie globalizată... te poți baza mai concret pe lemnul produs de pădurea de pe deal... decât pe gazul care vine pe o conductă care are robinete aflate sub controlul "altora"... care stabilesc și condițiile și prețul... și oricând poți avea o surpriză crâncen de dramatică în cea mai geroasă perioadă a anului. Totodată, este mai sigură sursa de hrană reprezentată de fasolea, cartofii și porumbul din satele de pe vale, mai sigură brânza de la oieri și merele, prunele, perele din livadă... să nu mai amintesc că măcar nu au în ele nenumărați aditivi care să le ofere un gust înșelător de bun și o culoare atractivă când de fapt ele sunt niște amestecuri catastrofale amalgamând toate mizeriile.

Este posibil să vină momentul când va fi regândită securitatea alimentară la nivel regional, și nu lăsată la cheremul unor corporații transnaționale care nu dau nici doi bani găuriți pe sănătatea "consumatorilor" pe care nu o să îi vadă niciodată... sau pe costul plătit de aceștia... În același context, a lăsa astfel de decizii realmente vitale în mâna unor "birocrăți europeni" aflați sub lobbyul puternic al diferitelor grupuri de interese... sau chiar "implantați în sistem" de către aceștia... denotă o mare lipsă de raționalitate. Iar prostia se plătește.

Dacă oamenii ar fi ființe raționale, ar înțelege cât de dependenți sunt de peisajul locuit... pentru a asigura satisfacerea celor mai elementare nevoi umane: hrană, căldură, apă potabilă șamd. Din acest punct de vedere, un sat maramureșean, sau unul din Apuseni sau din Deltă este un

exemplu mai bun de sustenabilitate reală decât orice poveste a unor “experți” care aberează despre “dezvoltare durabilă pe bază de creștere neconținută a economiei și populației”. Va veni momentul în care omul își va da seama că el ca individ este dependent de comunitatea funcțională din care face parte, iar existența acesteia depinde de stabilitatea și sănătatea peisajului locuit... așadar depindem de “infrastructura ecologică” mai mult decât de orice altceva... iar această dependență este pe termen nedefinit, cât vor exista oameni care să fie urmașii noștri. Este posibil ca o criză care se adâncește să forțeze schimbarea... adică să ajute dezvoltarea unei conștiințe ecologice... de care va fi dependentă supraviețuirea comunităților umane de dimensiuni mai mici sau mai mari... în conformitate cu resursele aflate la dispoziție în mod concret... resurse care vor trebui protejate și apărute.

© dr. Peter Lengyel